

rea ce coprindă și la forma ce au; câte și de la ce alte națiuni au fostă împrumutate; care suntă eșite din mintea scriitorilor noștri și 'n ce a-nume 'mprejurări; în ce timpuri și prin ce mijlocire de fapte ne-au venită cutare seă cutare dicetóre. (1)

Sarcina e grea, s'o mărturisimă. Déră și destulă e de cândă ne totă pripimă ca lucrări care de care mai ușóre.

S'apoi, uă asemenea muncă óre câtă de folositóre n'ară fi pentru istoria limbii, a literaturii, a cugetării românesce! Cernute prin sita 'nvătăturii și judecate 'n alăturare cu ale altoră popóre, aceste idei ne-ară interesa — și pe noi și pe străinii ce voră se ne cunoscă — multă mai multă de câtă adă, în starea 'n care le-amă lăsată d'atâtă amară de vreme. Căci obiceiurile, religiunea, viața socială, istoria și tradițiunile nóstre au înlesnită nascerea mai multora dintr'ensele, ceea-ce nu trebuie se paiă nimenui lucru de mirare.

Amă se daă câte-va doveđi, care se pótă folosi celoră ce-ară vrea se'si iea asuprá-le uă ast-felă de 'ntreprindere.

DATINELE ȘI CREDINȚELE. — E obiceiă la noi ca, ori-cândă se descântă cui-va, se se plătescă mătușii seă unchiașului care-a descântată; căci, la din contra, «nu se prinde leaculă», adică descânteculă n'aduce vindecare. La țeră,

(1) D-lă B. P. Hasdeu începuse uă mică relațiune despre ocașiunile 'n care se dică unele proverbe, déră pe scurtă și 'ntr'ună singură articolă, apărută în *Satirulă* din 1866 și reprodușă apoi în diarulă *Trajană*, la 1869, deca nu mă 'ncălă memoria.